

(א) אף אשה את בנה אין הבן יורש את אמו בקבר וכו' - עי' ברשב"ם שכתב דסברא הוא דכיון דמת מקמי דידה פקע לו כוחו בירושת אמו, ויל"ע דא"כ מ"ט בן הבן יורש וצ"ל דבן הבן מצי אמר מכח אמיה דאבא קאתינא, וברמ"ה מבואר דאין הבן יורש את אמו בקבר משום שאין קורבה בין אחי הבן מן האב לאמו, ובקרית ספר (ספ"א מנחלות) מבואר דאינו יורש משום דעי"ז יהיה הסבת נחלה (וכן הוכיח בחידושי הגרש"ר [סכ"ה אות ב-ד] מהשטמ"ק בשם התוס' רא"ש בסוגיין ומהדגול מרבבה שיובא לקמן קנט. אות ג), ועי' בגמ' לקמן קנט: דיליף מהיקש דנאמר סיבה בבן וסיבה בבעל לומר דאין הבן יורש בקבר להנחיל לאחין מן האב ועי' בחידושי הגרש"ר (סכ"ה אות ו) שכתב דהגמ' שם הוצרכה להיקש משום דאזלה לפי דחיית הגמ' שם דלא אמרינן מכח אבוא דאבא קאתינא וא"א לומר כסברת הרשב"ם דפקע כוחו של הבן דא"כ מ"ט בן הבן יורש.

והנה ברבינו יונה (קכה:) מבואר דאין האשה יורשת את אמה בקבר להנחיל לבעלה כשם שאין הבן יורש את אמו בקבר להנחיל לאחין מן האב אבל את אביה היא יורשת בקבר להנחיל לבעלה אם הבעל היה נוטל בראוי, ויל"ע מאי נפק"מ בין ירושת אביה לירושת אמה ועי' בחדושי הגרש"ר (סכ"ה אות ה-ז) שכתב דרבינו יונה סובר דהא דאין הבן יורש את אמו בקבר אי"ז משום הסבת נחלה אלא הוא גזיה"כ בירושת בן את אמו דאין בזה דין משמוש (ע"ש שביאר לפמש"כ רבינו יונה לעיל קי: דהא דצריך קרא דהבן יורש את אמו הוא משום דמשפחת אם אינה קרויה משפחה וא"כ י"ל דהפסוק חידש דיורש אע"פ שאינו משפחה וא"כ לא התחדש בזה דין משמוש) והא דבן הבן יורש הוא משום דמצי אמר מכח אמיה דאבוא קאתינא וכנ"ל בדעת הרשב"ם.